

BILTEN UKPS
Broj 6-7, JUN-JUL 2014.

Poplava nas je ujedinila, ali ništa za to.
Brzo ćemo se vratiti u pređašnje stanje.
(Miroslav Marković)

APRIL: U čast sto hrastovih godina od Velikoga rata *Ukrainian history* srozana na *East Side Story*. **UQU** U Aleji velikana navala neredovnih sahrana, bez merila i reda (*Meril* poarčen na pranje fleka iz proteklog veka). **UQU** Dasa zemnog gasa dobio od gasodavca orden antite(r)oriste („Gas je spas, ako ste uz nas!“). **MAJ:** Umro poslednji iz loze Tarabića, nadnaravnih vritelja kroz plot u virtuelni futur. Ostao upitnik: da li se „Biće nas za pod jednu šljivu“ odnosi na krošnju voćke toga roda ili na smežurani primerak ploda? **BAŠ KAD** su taze Svete krave lustrirale frustrirane žrtvene jarce eks-vlasti; **KAD** je u Pravopisni Ustav uneseno da se *prema tome* menja u *prema Tomi*; **KAD** su Beo-Malom dizalice postale poštapalica milija od lizalice; **KAD** je raspetost između racionalnog i nacionalnog okončana ex-YU ekonomskim ekumenizmom i *Sloboda nema cenu* preraslo u *Sloboda za cene*; **KAD** je skraćeno slobodno vreme protraćeno nagvaždanjem o početku radnog vremena; **KAD** je pri nepostojećoj Kancelariji za brze odgovore *Gonzales über alles* predviđeno Odelenje za mudre dogovore *Cogito, ergo ja ko Tito*; **KAD** je **3 miliona** sudskih sporova na **7 miliona** stvorova zapretilo da zatrpa oranice i pređe drž. granice; **KAD** su u sela Vojvodine krenule jezičke patrole stranke kojoj su davno spale trole; **BAŠ TAD** u zaton evrooptimizma nahrupila **POPLAVNA KATAKLIZMA** i usledio preokret koji je zadivio Čitav Svet. Žuti šund nestao pod žutim muljem, klizišta prevazišla aferaška zglajzališta, a toga crnog petka sporečkane političare zbratimio šlager „Počnimo ljubav ispočetka!“; **TAD** je došlo do sudara poplavnog talasa i spasonosno solidarnih masa svih vera i rasa. Sve živo, a najpre mlado i čilo, postradalima u pomoć priskočilo. Pokazalo se da, pored dobrovoljaca koji obožavaju ratne trube, ima onih plemenitih, spremnih da za spas ugroženih čak i *lični* život gube. **DOK** narod pomera brda, Voja, štovani baštovan, iz svog dogma-perivoja ne mrda. Ni odlikaša antiterorizma nije resorski kosnula vodo-kataklizma. A nije ni Mrka dežurao pored nekog važnog šmrka. **EH**, da su prihvatili mOkroprojekt Solun-kanala, sva bi ta vodurina u južni komšiluk otkapala. Dotični autor je već posvećenički predan delima nekog Žileta Vernog *Put u sLedište zemlje* i *Hiljade kila mUlja pod morem*. **JUN:** Promašaj šinternet-rušitelja da svedu istinu na njinu jedninu. **UQU AVAJ**, usled odrona, pao sa poltron-trona tata-mata instant doktorata.

ŠTA DALJE? *Pevušiti „IzVUČIĆemo se uz 'Danke, Anđela!' i 'Definitely maybe' grupe OASIS i biće sve u redu – za narednu nenadanu bedu? Nipošto! Nema (posu)stajanja, niti vajde od naknadnog kajanja!* **Pomažimo beskućnima sve dok ih ima! Mi, vi, svi – na 1003!**

Ž. K-P.

DODELJENA NAGRADA BRANKO JELIĆ

U prostorijama Francuskog kulturnog centra, **15. maja 2014.**, svečano je uručena nagrada Branko Jelić, koju su pre šest godina ustanovili Francuski institut u Beogradu, Udruženje književnih prevodilaca Srbije i Međunarodni centar za književne prevodioce u Sremskim Karlovcima, kako bi doprineli razvoju prevođenja sa francuskog na srpski jezik.

Nagradu „Zreli doprinos“ dobila je **Jelena Stakić** za prevod dela „Biografija-Margerit Jursenar“ **Mišel Goslar** u izdanju Karposa iz Loznice.

Tatjani Đurin pripala je nagrada namenjena mladim prevodiocima „Prva ogledanja“ za prevod dela „Od boljke lek“ **Žana Starobinskog**, dok je specijalna pohvala dodeljena **Anji Antić** za prevod „Boris Vijan“ Kler Žilijar u izdanju novosadske Kiše.

Obrazloženje žirija za dodelu nagrade Branko Jelić

Margerit Jursenar – Biografija Mišel Goslar (Brisel, 1948)

Kako se odmarati u senci velikog autora? Ili, “how to get out under Yourcenar”, da preformulišemo čuvenu rečenicu Luisa D. Rubina izrečenu povodom Foknera i ostalih književnika američkog Juga koji su došli posle njega? Ova biografija Mišel Goslar svedoči o tome da je to moguće, doduše uz ogromno strpljenje arhivara i talenat romansijera. Knjiga je objavljena 1998. u Belgiji, iz pera Belgijanke koja i danas ne prestaje da istražuje zaostavštinu Margerit Jursenar, o čemu svedoči i njena studija pod nazivom **Margerit Jursenar i Fon Vitinghofovi**, iz 2013. godine. Kao što to njena vokacija profesora, pisca i biografa nalaže, a njeno nameštenje u Međunarodnom centru za dokumentaciju o Margerit Jursenar, osnovanom 16. septembra 1989, na čijem se čelu nalazi, omogućava, ona jeste u živom dodiru sa arhivskim materijalom koji centar čuva i stara se da on ne bude “statičan”, nego da dalja proučavanja nikada ne prestaju. Osim toga, putovanja su je vodila stopama velike spisateljice koja joj je, pored Viktora Horte, prevashodni predmet naučnog interesovanja. To su hodočašća stopama koje nije lako rekonstruisati, a još je teže u ovakvoj biografiji, povezati činjenice iz života sa jednim opusom čiji svaki redak nalaže pomno posmatranje. Dok je ova knjiga nastajala, Mišel Goslar je imala pred sobom i dve, tada relativno skorašnje, biografije istog pisca, onu Žozijan Savinjo iz 1990, i onu Mišel Sard, iz 1995, posvećeniju “grčkom periodu” spisateljice. Na jednom je mestu u knjizi Mišel Goslar navela da bi više volela da je biografiju pisala u prvom licu, ali su kritičari smesta razumeli njenu naučnu i emotivnu skromnost pred likom književnice u čijoj je “senci”. A ta je senka zaogrnila čitavu francusku

književnost dvadesetog veka. Mišel Goslar je, pišući, najveći značaj pridala rekonstrukciji, u onoj meri u kojoj je to moguće, veoma zamršenih odnosa osoba iz okruženja Margerit Jursenar, i odjeku koji su ti odnosi mogli imati na senzibilitet, viđenje sveta, i, konačno na njenu književnu karijeru, a ne samo na delo posmatrano u celini, i u pojedinostima. Tako je, na primer, Pjotr Kilušek, pišući o ovoj biografiji, nazvao knjigu "preciznim kritičkim instrumentom", i dodao da "kritičku i informativnu vrednost ove knjige prati kvalitet stila pisanja Mišel Goslar. Da se njen stil sav sastoji od transparentnosti, da je lišen uobičajenog kritičkog diskursa, i da je zato prepun nijansi i veoma precizan". Mišel Goslar je, kako on to veli, "pozajmila autorki svoj glas, povezavši ga na delikatan način sa svojim pokretom pera." Koliko je u svemu tome uspela nismo u mogućnosti da u potpunosti odredimo sve do trenutka u kome će celokupna zaostavština Margerit Jursenar biti opečaćena, 2037. godine, ili, po novom francuskom zakonu, 2057. Mišel Goslar je uspela da se, pišući, nijednom kao biograf ne ogreši o tragove bivanja velike spisateljice, ali kakve probleme ovakva kompleksna knjiga postavlja pred prevodioca? Tu na scenu stupa Jelena Stakić i njene bele arhivske rukavice. Vrlo slične onima koje koristi Mišel Goslar. Neki put je lepo samo udisati vazduh u nekom velikom arhivu, ali smo se danas našli u novoj "tehnološkoj situaciji" u kojoj više nismo limitirani starim dobrim pisaćim mašinama na kojima ne postoji taster *delete*. Na primer. Pišući i brišući, pretpostavljamo, Jelena Stakić je, najpre, tanano savladala diskurse obe autorke. Imajući u vidu njene zrele, ali i mnogo ranije doprinose, iskustvo prevodioca savremene književnosti koje se kao nit provlači od njenih početaka, kao i mogućnost da, kao psiholog, zađe pod kožu likova, doživljavamo prevodilački rukopis Jelene Stakić kao treću generaciju jedne iste misli, nastale u vreme pre anagrama, u vreme Margerit de Krejankur. Mišel Goslar nije u svom prevodiocu našla samo prevodioca, nego i tumača. I to starog kova.

ODRŽANI 39. MEĐUNARODNI BEOGRADSKI PREVODILAČKI SUSRETI

U prostorijama Udruženja književnih prevodilaca Srbije, u Francuskoj 7 od **29. maja do 1. juna**, održani su **39. Međunarodni beogradski prevodilački susreti**. Tema susreta ove godine bila je „**Od izvornika do prevedene knjige**“, a zajednički moto glasio je: *I lepi i verni što da ne?*

Susrete, koji su ove godine okupili dvadeset osmoro prevodilaca iz Slovenije, Italije, Češke, Makedonije, Mađarske, Austrije, Hrvatske, Rusije, Francuske, Nemačke, Bosne i Hercegovine, Poljske i Turske, kao i mnoge naše kolege iz Srbije, svečano je otvorio predsednik Udruženja, Miloš Konstantinović.

Kao i prethodne dve godine, prvi okrugli sto naših susreta pod nazivom „**Pisac i njegov prevodioc**“, održan u petak, 30. maja, okupio je prevodiocce jednog domaćeg pisca. Ove godine to je bio Dragan Velikić, koji je okupljenim prevodiocima otkrio „male tajne

svoje literarne kuhinje“, hvaleći preciznost sa kojom prevodioci rade svoj posao i upozoravaju ga na neke materijalne greške koje je načinio, ili mu daju savete kako da dođe do nekih proverenih i tačnih podataka.

Razgovor sa Velikićevim prevodiocima vodila je Mirjana Vitman, a u njemu su učestvovali prevodioci Ana Adamović (Češka), Aliće Parmeđani, Marija Rita Leto, Ljiljana Avirović, Dunja Badnjević i Manuela Oraci (Italija), Jelena Lužina (Makedonija), Urban Belina (Slovenija), Antal Bogнар (Mađarska), Dragana Bojanić Tijardović, Marija Joana Stojadinović i Mona Popović (Srbija), Maša Dabić (Austrija), Alen Kapon (Francuska), Rendal Mejdžor (SAD) i Magda Petrinjska (Poljska), koja je svojim izlaganjem otvorila ovaj deo skupa.

Na poslepodnevnoj sesiji istog dana govorilo se o temi **„Otkrivanje novog, otkrivanje starog“**. Prevodioci su diskutovali o tome u kojoj meri tržište diktira odabir dela koja se prevode, a u kojoj meri upravo odabrani naslovi mogu da kreiraju interesovanje i ukus publike. Razgovor, koji je svojim izlaganjem započeo Duško Paunković, sa prevodiocima je vodila Lara Helbling Matković.

U petak, 30. maja, u 19 časova, u prostorijama PEN centra, Terazije 29, svečano je uručena nagrada najboljem prevodiocu sa srpskog jezika a ove godine dobila ju je **Aliće Parmeđani**.

Prepodnevni okrugli sto u subotu, 31. maja, **„Lako je vama prevodiocima, ne radite sa drugima“**, koji je moderirao Dejan Acović, otvorila je prevoditeljka Bojana Kovačević iz Novog Sada, koja je govorila o postprodukciji prevoda. Bilo je reči o tome ko sve i na koji način utiče na tekst prevoda onda kada je on završen, a prevodioci iz stranih zemalja imali su priliku da se susretnu i razmene iskustva sa urednicima i lektorima iz Srbije.

Poslednji okrugli sto ovogodišnjih prevodilačkih susreta nosio je naslov **„Prevodilac pred novim zadatkom“**. Razgovor sa prevodiocima moderirala je Danijela Pejčić, a diskusiju je otvorio Rendal Mejdžor, govoreći o stanjima svesti kroz koja prolazi svaki prevodilac radeći na svom prevodu, kao i o tome kakav je osećaj rasti se sa knjigom jednom kad je prevod završen.

TRIBINA „NA MLAĐIMA PREVOD OSTAJE“ U OKVIRU „VELIKE ŠKOLE LJUBIŠE RAJIĆA“

U okviru Foruma „Velika škola Ljubiše Rajića“, u utorak, 10. juna, u galeriji Artget održana je tribina pod naslovom „Na mlađima prevod ostaje“.

Poznato je da položaj književnog prevodioca u današnjem društvu nije zavidan, pa ni zahvalan. Šta je to što mlade navodi da se uprkos tome opredele za ovaj poziv? Kad jednom odluče da se u njemu oprobaju, koja je njihova polazna tačka i da li im u tome neko pomaže?

Profesor Ljubiša Rajić je svojim studentima upravo omogućavao da se oprobaju u prevodilačkom poslu prilično intenzivno tokom studija, ali i da svoje prevode krunišu objavljivanjem zajedničkih knjiga kod uglednih izdavača.

Na ovoj tribini, svoja iskustva sa učesnicima je podelila **Jelena Stakić**, iskusna prevoditeljka sa francuskog i engleskog jezika, koja je govorila o prevodilačkoj radionici u Arlu u kojoj je učestvovala kao prevodilac, i radu u okviru Francuskog kulturnog centra u Sarajevu, gde je, zajedno sa Fransoaz Vuilmar iz Belgije, sarađivala sa mladim prevodiocima koji su imali prilike da nauče iz njenog bogatog iskustva. O mogućnostima saradnje sa mladim prevodiocima govorila je i **Bojana Kovačević Petrović**, prevoditeljka sa španskog i doktorandkinja-saradnica na Filološkom Fakultetu u Beogradu, koja je imala priliku da se tom problematikom pozabavi iz oba ugla. Još jedna sagovornica bila je i **Dragana Bajić**, profesorka španskog jezika koja je u Filološkoj gimnaziji i na Institutu Servantes držala časove između ostalog i književnog prevođenja. U maju ove godine iz štampe je izašla i knjiga koja je plod njene saradnje sa učenicima Filološke gimnazije. U pitanju je zbirka španskih pripovedaka sa prelaza iz XIX u XX vek, koju je, u prevodu učenika Filološke gimnazije, objavilo Udruženje književnih prevodilaca u saradnji sa Ambasadam Španije i Institutom Servantes u Beogradu. U razgovoru je učestvovala i **Jelena Simić**, jedna od bivših polaznica kursa prevođenja kod profesorke Bajić. Moderator razgovora bila je **Vesna Stamenković**, potpredsednica Udruženja književnih prevodilaca i prevoditeljka sa španskog, portugalskog i engleskog jezika.

DODELJENA NAGRADA RADOJE TATIĆ ZA 2014. GODINU

U prostorijama Udruženja književnih prevodilaca Srbije, u Francuskoj 7, Žiri nagrade „Radoje Tatić“, **16. juna** nagradio je za najbolji prevod sa španskog i portugalskog jezika u oblastima poezije, proze i eseja za period 2013/2014. **Taminu Šop** za prevod knjige *Lažne povesti* **Gonsala M. Tavaresa** u izdanju Trećeg trga i Čigoja štampe i **Anu Kuzmanović Jovanović** za prevod knjige *Žozea Saramaga Sva imena* u izdanju Lagune. Žiri su činili **Biljana Isailović**, **Maja Andrijević**, **Gordana Ćirjanić** (predsednica žirija), **Elizabet Vasiljević** i **Ivan Milenković** (predstavnik fonda).

Saopštenje žirija za nagradu „Radoje Tatić“ 2014. godine

Obrazloženje nagrade „Radoje Tatić“, za najbolji prevod sa španskog i portugalskog jezika u oblastima poezije, proze i eseja, koja se 2014. godine dodeljuje Tamini Šop za prevod knjige *Lažne povesti* Gonsala M. Tavareša u izdanju „Trećeg trga“ i „Čigoja štampe“ i Ani Kuzmanović Jovanović za prevod knjige Žozea Saramaga *Sva imena* u izdanju „Lagune“.

Ove godine nagradu dodeljujemo šesti put, a dosadašnji dobitnici bili su Aleksandra Mančić, Radivoje Konstantinović, Marina Ljujić, Biljana Isailović, Jasmina Nešković i Gordana Ćirjanić.

Pre nego što proglasi ovogodišnje dobitnice nagrade „Fonda Radoje Tatić“, žiri skreće pažnju javnosti na problem prevoda sa španskog i portugalskog jezika na srpski jezik. Posle dvomesečnog rada i uvida, verujemo, gotovo u sva prevedena dela sa ova dva jezika u poslednje dve godine, žiri je konstatovao da je kvalitet prevoda nedopustivo velikog broja knjiga, a neretko i kvalitet čitavog izdanja, zapanjujuće nizak. U najvećem broju slučajeva do rđavog učinka došlo je u sadejstvu nekompetentnog ili nepažljivog prevodioca, uredničke nedoraslosti, lektorske nepreduzumljivosti (ako je uopšte bilo lektorskih intervencija) i izdavačke nebrige. Šteta načinjena kako portugalskom i španskom, tako i srpskom jeziku, kreće se u rasponu od skandaloznih i nakaznih prevodilačkih uradaka (čak i kada su prevode potpisivala prepoznatljiva i zvučna imena prevodilačke i akademske scene), preko aljkavih izdanja kao posledica očigledne izdavačke pohlepe i prateće nebrige, do prevoda čija se nesolidnost ne uočava na prvi pogled, ali je šteta utoliko dublja što je bolje zakamufilirana. Proliferacija sklepanih prevoda (i ne samo sa ova dva jezika) izraz je, između ostalog, i duboke krize kritičke javnosti koja se povlači pred nadirućim jatima prevodilačko-izdavačkih skakavaca.

Žiri u sastavu **Biljana Isailović**, **Maja Andrijević**, **Gordana Ćirjanić** (predsednica žirija), **Elizabet Vasiljević** i **Ivan Milenković** (predstavnik fonda), nagradu „Fonda Radoje Tatić“ za najbolji prevod sa španskog i portugalskog jezika u periodu od 2012. do 2014. godine dodeljuje Tamini Šop za prevod priča savremenog portugalskog pisca Gonsala M. Tavareša *Lažne povesti* (Treći trg – Čigoja štampa, Beograd 2013. godine) i Ani Kuzmanović Jovanović za prevod romana portugalskog klasika Žozea Saramaga *Sva imena* (Laguna, Beograd 2012. godine).

Savremeni portugalski pisac **Gonsalo M. Tavareš** srpskoj je publici postao poznat uglavnom zahvaljujući prevodima Tamine Šop. Prevodilačka posvećenost, odnegovan izraz,

duhovita rešenja, sigurna rečenica i prevodilačka maštovitost osnovne su odlike prevodilačkog nerna Tamine Šop. Pored navedenih kriterijuma žiri je uzeo u obzir i prevodilački kontinuitet Tamine Šop koja je, u prethodnom nagradnom ciklusu bila u najužoj konkurenciji.

Tamina Šop postiže varljivu lakoću srpskog izraza naročito u brzim i kratkim Tavarešovim rečenicama, u bleskovima koji zahtevaju jednako hitar odblesak i na srpskom. Umeće kojim prevoditeljka menja jezičke registre ukazuje na prevodilačku posvećenost, na to da joj je stalo do teksta (do oba teksta, portugalskog i srpskog). Upravo je prevodilačka strast Tamine Šop onaj sastojak koji dobar prevod razlikuje od prosečnog ili korektnog.

Prevoditi portugalskog klasika **Žozea Saramaga** sve je samo ne jednostavan poduhvat, a dobro ga prevoditi izraz je istinskog prevodilačkog umeća. **Ana Kuzmanović Jovanović** „ukrotila“ je beskonačne Saramagove rečenice i pretočila ih u siguran, jasan, dinamičan srpski izraz. Žiri je naročito uzeo u obzir sigurnost prevoda Ane Kuzmanović Jovanović, njen osećaj za ritam srpskog jezika i nepogrešivi smisao za logiku rečenice, što se pokazuje ključnim elementima za prenošenje Saramagovih složenih, vijugavih, ponekad skokovitih iskaza. Saramagov roman *Sva imena* odlikuje donekle suzdržana atmosfera, birokratski um protagoniste i uočljivo analitičan jezik. Tu distancu prenela je i Ana Kuzmanović Jovanović upravo brigom za preciznost. Uočljiv je napor prevoditeljke da se izraz „sapne“ i disciplinuje, a jezik sačuva od afektivnih izazova. Učinak je kvalitetan jezik smišljeno odmaknut od samog sebe.

PREDSTAVLJANJE NOVE PREVODILAČKE NAGRADE LJUBIŠA RAJIĆ – UKPS

U ponedeljak, **16. juna u 19 časova**, u okviru tribine Kulturnog centra Parobrod, u Kući Đure Jakšića u Skadarskoj 34, predstavljena je novoustanovljena prevodilačka nagrada Udruženja književnih prevodilaca Srbije, Ljubiša Rajić. Nagradu koja nosi ime ovog sjajnog filologa, prevodioca i profesora filološkog fakulteta ustanovilo je Udruženje književnih prevodilaca Srbije zajedno sa članovima porodice Rajić, a dodeljivaće se svake druge godine mladom prevodiocu za prvi objavljeni prevod poezije ili proze sa bilo kog jezika, i to **4. aprila**, na dan studenata, ali i rođendan profesora Rajića.

U razgovoru su učestvovala **Vesna Stamenković**, potpredsednica Udruženja književnih prevodilaca Srbije i predsednica žirija za nagradu Ljubiša Rajić, kao i dve ovogodišnje dobitnice, **Jelena Mijatović**, nagrađena za prevod romana „Dnevnik jednog tela“ **Danijela Penaka**, i **Ana Jovanović**, autorka nagrađenog prevoda romana „Žabe“ kineskog Nobelovca **Mo Jena**.

USTANOVLJENA KNJIŽEVNA NAGRADA SAVA BABIĆ

U subotu **7. juna** u mađarskom gradu Balatonfiredu osnovana je književna nagrada „**Sava Babić**”. Odluka o osnivanju ove nagrade doneta je po zamisli književnog prevodioca **Ljiljane Šijaković**, supruge poznatog hungarologa, univerzitetskog profesora, prevodioca i esejiste Save Babića (1934 – 2012), a na predlog njegovog nekadašnjeg studenta, sada docenta na Filološkom fakultetu, **Marka Čudića**. Nagradu je široj javnosti predstavio **Ištvan Boka**, gradonačelnik Balatonfireda, koji je istakao da je Sava Babić svojim prevodima dela mađarskih klasika i savremenih pisaca dao nemerljiv doprinos zbližavanju i razumevanju mađarske i srpske kulture, zbog čega je još za života dobio titulu počasnog građanina Balatonfireda, grada u kojem se nalazi Kuća prevodilaca mađarske književnosti na strane jezike, čiji je upravo Sava Babić bio jedan od idejnih tvoraca i rado viđenih gostiju.

Predviđeno je da se nagrada „Sava Babić” dodeljuje svake godine, poslednjeg vikenda marta meseca u Balatonfiredu, kada se u tom gradu održava tradicionalna manifestacija „Dani Bele Hamvaša”. Dobitnici nagrade „Sava Babić”, koja će se sastojati od povelje i besplatnog boravka u trajanju od nedelju dana u Kući prevodilaca mađarske književnosti, biće mladi hungarolozi iz Srbije ili regiona, ne stariji od 35 godina, koji se ističu svojim književnopravodilačkim ili esejističkim radom. Osnivači nagrade su Lokalna samouprava grada Balatonfireda, Fondacija „Kuća prevodilaca mađarske književnosti” i Stono društvo „Bela Hamvaš” iz Balatonfireda. Glavni pokrovitelj nagrade je ministar spoljnih poslova Mađarske **Tibor Navračič**, a u žiri za dodelu nagrade imenovani su: akademik **Laslo Serenji**, počasni upravnik Književnog odeljenja Mađarske Akademije Nauka, **Peter Rac**, pesnik, prevodilac i rukovodilac Kuće prevodilaca mađarske književnosti, **Laslo Čerep**, sekretar Stonog društva „Bela Hamvaš”, **Kristijan Tobijaš**, pesnik i urednik književnog časopisa *Tempevölgy* i **Marko Čudić**, docent Univerziteta u Beogradu.

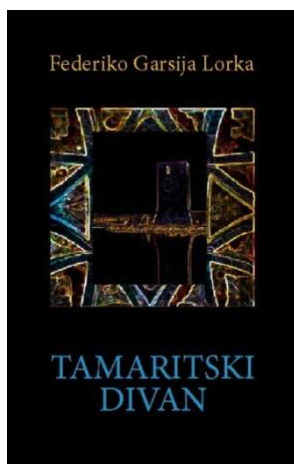
Nagrada „Sava Babić” biće prvi put dodeljena u **martu 2015.** godine.

M.Č.

PREDSTAVLJAMO:

Tamaritski Divan – Federiko Garsija Lorka

Prevela: **Ana Stjelja** Izdavač: Ana Stjelja, štampa „Čigoja”, Beograd

Poslednja zbirka poezije slavnog španskog književnog stvaraoaca Federika Garsija Lorke, napisana pred samu njegovu smrt, posthumno je objavljena 1941. godine. U samom naslovu zbirke *Tamaritski Divan*, krije se Lorkina inspiracija orijentalnom poezijom, te njegov pokušaj da se ugleda na velike istočnjačke pesnike poput persijskog pesnika Hafiza kome se divio. Iako mala po obimu, ova zbirka obiluje izuzetno snažnim i upečatljivim pesničkim slikama, i pokazuje svu zrelost Lorkine poetske strasti. U nekim stihovima do izražaja dolazi, izuzetno potresna, duboko osećajna, lirski obojena lična pripovest, koju isto tako efektno i slikovito prate predeli Lorkine rodne Granade.